

ESZMÉK – GONDOLATOK

AZ ÉLET ÉRTELMEÉRŐL

Az élet értelme abban áll, hogy értelmetlen azt mondani, hogy nincs értelme. (*Niels Bohr*)

Szeretnék idézni egy mondatot, amit Niels Bohr mondott, amikor az élet értelméről vitatkoztunk néhány fiatal előtt. Bohr kijelentette: „Az élet értelme abban áll, hogy értelmetlen azt mondani, hogy nincs értelme.”

Az élet értéke azokban az értékekben van, amelyet magunk hozunk létre, azaz mindenki saját maga adja meg életének értelmét.

Vagy ha a vallás nyelvén akarjuk kifejezni magunkat: minden élet közvetlen Isten felé mutat, és értelmét ebből a vonatkozásból nyeri. Ezt a kapcsolatot minden egyes embernek magának kell keresnie, és remélheti, hogy ez egyszerűen megadatik neki. (*Werner Heisenberg*)

Kétlem, hogy az orvos általános megfogalmazásban meg tudja válaszolni a kérdést. Ugyanis az élet értelme emberenként változik, napról napra, és óráról órára. Ezért nem az élet általánosságban vett értelme, hanem inkább az egyén életének egy adott pillanatában jelentkező specifikus értelme számít. Ezt a kérdést általánosságban megfogalmazni ahhoz hasonlítana, mintha egy sakkbajnoknak a következő kérdést tennék fel: „Mondja kedves Mester, mi a legjobb lépés a világon?”

Egyszerűen nincs önmagában vett legjobb (vagy akár csak jó) lépés, kiszámítva a játék adott helyzetéből. Ugyanez érvényes az emberi létre is.

Ne keressük az élet elvont értelmét. Mindenkinek megvan a saját meghatározott hivatása vagy küldetése az életben, hogy egy konkrét betöltést igénylő feladatot végezzen el. Ezen a téren az illető nem helyettesíthető, az élete sem ismételtető meg. Ezért mindenki feladata egyedülálló, mint annak végrehajtását szolgáló specifikus lehetősége... (*Viktor E. Frank*)

Ahhoz, hogy az életnek értelme legyen és iránya, tartós eltökéltségre van szükség, egy távoli célra, amely felé törekedhetünk. A természetünkéből fakadó végcélnak két tulajdonsága van: olyannak kell lennie, hogy valóban dolgozni le-

hessen érte (különben hogyan fejeznők ki magunkat általa?), és olyannak, hogy gyümölcseit el lehessen raktározni életünk hátralevő részére (különben nem lehetne távoli cél). Isten kedvébe járni, a hazáért, a családjáért élni, vagy más értékes és állandó elv szolgálatába szegődni, ezek azok az eszmék, amelyek régóta és nagy sikerrel töltik be sok ember életében a végcél szerepét.

Az ember távoli céljai jövőre kiteljesedését szolgálják. Jelen körülményeire viszonylag kevés hatásuk van; sőt még ellentétben is állanak ezekkel. De helyezze bár hitét Istenbe vagy a teremtésbe, az ember ösztönösen megérzi, hogy a végcélnek túl kell nőnie a múlt pillanaton, és gyakran épp a pillanatok feláldozása árán válik csak elérhetővé...

Sokan azt hiszik, hogy a vagyon és a hatalom vagy a társadalmi rang az ilyen hosszú távú cél; mások a vallást és a filozófiát tartják annak. És sokan ösztönösen azt vallják, hogy ilyen cél nem is létezik. Ezek azok, akik megadják magukat, egyik napról a másikra élnek, a szexualitás, a munka vagy legegyszerűbben az alkohol mámorával próbálják elvonni figyelmüket a riasztó jövőtől.

De bizonyos, hogy a tartós boldogság megszerzésének nem ez a módja. Sokkal többet és maradandóbbat ígér a szeretet, a kedvesség vagy akárcsak a jó szándék is. Szerintem az embernek az a végső célja, hogy kifejezze önmagát, kifejezze oly teljesen, amennyire csak szándékainak megfelelően lehetséges. Keresheti ezt akár a Teremtőhöz, akár a Természethez fűző harmóniában és egyesülésben, de a cél csak akkor jó, ha az egyéniségnek leginkább megfelelő hosszú és rövid távú törekvések, a magvető igyekvő fáradtsága és az arató öröme kiegyensúlyozódnak benne. *(Selye János)*

Egyházi élet – Hírek

Az Egyházi Főhatóság tevékenysége

■ Egyházunk legfőbb végrehajtó testülete, az Egyházi Képviselő Tanács 2005. évi II. évnegyedi rendes ülését július 8-án tartotta Kolozsváron.

■ A Főtanács 2005. évi rendes ülésére július 28–29-én került sor Kolozsváron. A főtanácsi istentiszteleten Rüszt Domokos, a székelyudvarhelyi II. számú egyházközség lelkésze prédikált, az énekvezéri teendőket Kiss Erika kolozsvár-belvárosi énekvezér látta el. A záró ebéd pohárköszöntőjét a Berde-serleggel László János, a Székelyudvarhelyi Egyházkör felügyelő gondnoka mondta.

■ Szeptember 30-án volt az Egyházi Képviselő Tanács III. évnegyedi rendes ülése Kolozsváron. A tanács között tájékoztatót hallgatott meg a Székelyföldet sújtó árvíz áldozatainak megsegítésére szervezett segélymunkálatról, képet kapott a kolozsvári Unitárius Óvoda fejlesztéséről, és számba vette a gazdasági tevékenységben megmutatkozó sürgős tennivalókat.

Lelkészképzés

■ A Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Kara szeptember 26-án nyitotta meg kapuit az új tanévre érkezők előtt. A 2005-2006-os tanévben a karnak az öt évfolyamon összesen huszonnégy hallgatója van, tizenégy fiú és tíz leány. Az I. évfolyamra a szeptember elején tartott felvételi vizsga eredményeként az alábbi öt hallgató iratkozhatott be: Fülöp Júlia (Alsófelsőszentmihály), Bodor Emese (Kolozsvár), Csécs Márton (Szabéd), Tövisi Tamás (Szováta) és Márkos Hunor (Küküllődombó).

■ A Protestáns Teológiai Intézetben a II. évfolyamot elvégzett hallgatóknak kiírt minősítő alapvizsgát ugyancsak szeptemberben tartották. Az alapvizsga eredményeként a következő unitárius hallgatók nyertek jogot a III. évfolyamra való beiratkozáshoz: Andorkó Attila, Lőrinczi Botond, Tóth Zsuzsanna.

■ Szeptember 1-től mind a tizenegy frissen végzett gyakorló segédlelkész elfoglalta első szolgálati helyét az Egyházban, a Püspöki Hivataltól érkezett kirendelés értelmében. Így Barabás Zsolt Ravában, Buzogány István Marosvásárhelyen, Gál Zoltán Gyepesen, Ilkei Ildikó vallástanárként Székelykeresztúron, Kardos József Homoródkeményfalván, Nagy Adél vallástanárként Marosvásárhelyen, Nagy Endre Gyergyószentmiklóson, Pál János Székelykeresztúron, Solymosi Alpár Firtosváraán, Szabó Előd Székelyudvarhelyen, Tőkés Lóránt pedig Haranglában kezdte meg lelkészi szolgálatát.